

De leer van Henry Blackaby

Bron: [BDM](#)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of [HSV](#))
Vertaling en plaatje door M.V.

Hoe moeten wij reageren op een boek dat leert dat God vandaag nog steeds spreekt zoals Hij sprak tot Noach, Abraham en Mozes, en dat Hij aan ons nog steeds specifieke instructies openbaart zoals Hij deed toen Hij Noach vroeg de Ark te bouwen en Mozes de plannen gaf voor de tabernakel?

Zouden wij zulke leer afwijzen als charismatische leugens, en erop staan dat de canon van de Schrift gesloten is en dat Gods openbaring aan de mens ophield toen de nieuwtestamentische geschriften compleet waren?

Of zouden we zulke leer omarmen en 12-weekse studiecursussen leiden in onze kerken om onze leden te indoctrineren tot het geloof dat God vandaag nog spreekt zoals Hij deed tot de oudtestamentische profeten?

De reactie van duizenden baptistenkerken in Amerika vandaag, zowel als voor vele andere denominaties (inbegrepen katholieke kerken), is geweest dat zij de leer aannemen en omarmen van de bestseller *Experiencing God: Knowing and Doing the Will of God*, van Henry T. Blackaby en co-auteur Claude V. King (gepubliceerd door Lifeway Press van Nashville, Tennessee).

Miljoenen zijn ervan gedrukt, in vele talen, alsmede ook een *Experiencing God Study Bible*, zodat de invloed en impact van deze valse leer niet onderschat of genegeerd mag worden.

De auteurs zijn geen pentecostals maar eerder baptisten, wat de aanvaardbaarheid van hun leer vergroot in baptistische kringen. Henry Blackaby was een Southern Baptist kerkplanter in West-Canada. Vandaag dient hij als “Director of the Office of Prayer and Spiritual Awakening at the Home Mission Board of the Southern Baptist Convention” ([SBC](#)). **Deze SBC-connectie alleen al zou de wenkbrauwen moeten fronsen in ware evangelische kerken. Bovendien zouden Blackaby’s oecumenische, charismatische en Promise Keepers connecties ons moeten alarmeren!**

In 1992 werd Blackaby welbekend toen hij participeerde in revival meetings in Brownwood, Texas, waarbij Southern Baptist, Independent Baptist, Presbyteriaanse, Pinkster, en Nazarener-kerken betrokken waren. De meetings brachten jonge mensen naar voor die hun geheime zonden beleden, op de manier zoals dat gepopulariseerd werd op de bekende Asbury Revival van 1970.

In februari 1996 was Blackaby een spreker op de Promise Keepers clergy conference in Atlanta, Georgia. Op de persconferentie daar werd Blackaby gevraagd naar zijn zienswijze op de zogenaamde “Laughing Revivals” en hij antwoordde: “Wij trachten dat niet te evalueren, en evenmin nemen we een positie in met betrekking tot vrouwen die als pastor dienen”.

Wat leert de bestseller van Blackaby eigenlijk? Een van de belangrijkste thema’s is dat God vandaag nog steeds tot ons spreekt op dezelfde manier als Hij sprak tot de oudtestamentische profeten, zoals Noach, Abraham en Mozes. Dit thema werd sterk uitgewerkt, en met grote benadrukking. Op blz. 36 komt hij ter zake:

“In the Old Testament God spoke at many times and in a variety of ways. Through Jesus, God Himself spoke to His people during His lifetime. Now God speaks through the Holy Spirit. The Holy Spirit will teach you all things, will call to your memory the things Jesus said, will guide you into all truth, will speak what He hears from the Father, will tell you what is yet to come, and glorify Christ as He reveals Christ to you. Does God really speak to His people in our day? Will He reveal to you where He is working when He wants to use you? Yes! God has not changed. He still speaks to His people. If you have trouble hearing God speak, you are in trouble at the very heart of your Christian experience”.

En op blz. 77 lezen we (nadruk toeg.):

“When God spoke to Moses and others in the Old Testament, those events were encounters with God. An encounter with Jesus was an encounter with God for the disciples. In the same way an encounter with the Holy Spirit is an encounter with God for you”.

Merk in bovenstaand citaat op dat Blackaby duidelijk stelt dat God openbaring aan ons geeft op dezelfde manier als Hij deed aan Mozes en Jezus, maar nu door de Heilige Geest versus directe communicatie met God de Vader. Het blijkt duidelijk te zijn dat Blackaby leert dat Gods openbaring voortduurt vandaag net zoals toen de Oude en Nieuwe Testamenten geschreven werden. Deze indruk wordt versterkt door zo'n verklaring als die op blz. 21, waar hij zegt:

“Whenever God gets ready to do something, He always reveals to a person or His people what He is going to do. (See Amos 3:7)”.

Men zoekt tevergeefs naar een disclaimer waarin Blackaby uitlegt dat God vandaag niet langer spreekt op dezelfde manier als Hij deed toen Hij de Bijbel inspireerde. Voor Blackaby is de Bijbel Gods Woord, maar God spreekt ook op andere manieren - zoals beschreven op blz. 83:

“God speaks through a variety of means. In the present God primarily speaks by the Holy Spirit through the Bible, prayer, circumstances, and the church”.

Dit plaatst buitenbijbelse openbaring beslist op hetzelfde niveau als de Bijbel zelf.

Tot onze verbazing lezen we dat God vandaag nog steeds gedetailleerde instructies aan de mensheid geeft **zoals Hij deed toen Noachs ark en de tabernakel werden gebouwd** (blz. 75):

“Only God can give you the kind of specific directions to accomplish His purposes in His ways. After God spoke to Noah about building an ark, Noah knew the size, the type of materials, and how to put it together. When God spoke to Moses about building the tabernacle He was very specific about the details”.

Blackaby impliceert hier dat God nog steeds openbaringen geeft aan Zijn volk welke zo gedetailleerd zijn als de instructies voor de bouw van de tabernakel. Dit is zeker merkwaardig, maar Blackaby geeft geen enkel geschreven bewijs van zulke gedetailleerde openbaringen van God die vandaag nog zouden doorkomen.

Maar de voorbeelden die hij geeft, vanuit zijn kerkplantingservaringen in Canada, hebben sterk te maken met zulke kwesties als kerkbudgetten en bouwprogramma's. Op blz. 169 ontslaat hij kerkleden die zouden stemmen tegen zulke voorstellen van de leiding ... deze zijn ofwel “so out of fellowship with the Lord that they could not hear His voice” of anders: “purposefully disobedient”. Geen wonder dat Blackaby geïrriteerd zou zijn door kerkleden die het zouden aandurven te stemmen tegen de voorstellen die vanuit de hemel komen op dezelfde manier als de blauwdrukken voor Noachs ark en de tabernakel.

Op blz. 62 vinden we dat God gedetailleerde instructies geeft, niet alleen voor de kerken, maar ook voor enkelingen:

“Have you ever asked God to give you several alternatives, so you can choose the one that is best for you? How many options does God have to give you so you will have the right one? God always gets it right the first time!”

Dit impliceert dat van alle beslissingen tijdens het leven van de christen er slechts één juiste optie is overeenkomstig de wil van God, en dat alle andere opties verkeerd zijn. Als dat zo is, waarom wordt ons dat dan niet in het Nieuwe Testament geleerd? In de Hof van Eden werd Adam en Eva niet gezegd dat er slechts één juiste optie was voor elke beslissing. Integendeel, hen werd slechts één *foute* optie gegeven: te eten van de boom der kennis van goed en kwaad. Al het andere was hen toegestaan.

In tegenstelling tot Blackaby's leringen leert de Bijbel dat we de meeste dingen mogen doen zoals we dat willen doen. De apostel Paulus moedigt ons aan te staan in onze christelijke vrijheid, en verbiedt ons anderen te oordelen in hun beoefening van christelijke vrijheid. Hij zegt gelovigen te eten wat ze maar willen, en adviseert de weduwe dat zij “vrij [is] om te trouwen met wie zij wil, alleen in de Heere” (1 Kor. 7:39). Nergens wordt ons gezegd dat er slechts één juiste optie is voor elke beslissing en dat we die ene juiste beslissing moeten nemen. Als dat zo zou zijn: hoe zouden we ooit weten wat de juiste optie is op elk moment? Blackaby legt dit niet echt uit. Mijn ervaring is

geweest dat christenen die dit geloven hun pastor constant vragen wat zij moeten doen, en dat sommige pastors het vertrouwen schaden die gelovigen in hem gesteld hebben.

In feite moedigt Blackaby dit juist aan. Voor hen die er moeite mee hebben Gods stem te horen en te weten wat God wenst wat zij doen leert Blackaby dat één bron van openbaring de kerk is. Hij gaat zo ver als te leren dat wij niet de optie hebben om nee te zeggen tegen de kerk (blz. 106):

"The people of God at this church had a need for a leader. As they prayed, they sensed that God put me there purposely to meet that need. I, too, saw the need and realized God could use me there. As a servant of Jesus Christ, I did not have an option to say no."

Hier hebben we het woord "sensed", "voelden", dat Blackaby altijd weer opnieuw gebruikt. Op grond van hetgeen bepaalde andere mensen "voelden", vindt Blackaby dat zij geen optie hebben om nee te zeggen. Nogmaals: als God vandaag zo duidelijk spreekt als Hij deed tot Mozes, waarom moeten wij dan al dat "(aan)voelen" beoefenen?

Met al deze nieuwe openbaringen die van God doorkomen, met een spreken van God zoals vroeger, kan de vraag rijzen wie kan beslissen wat uit God is en wat niet. De zorgvuldige lezer zal tenslotte begrijpen dat, bovenop de kerk (blz. 106 boven), de pastor de spirituele goeroe wordt (blz. 166):

"When God wants to reveal His will to a church, He will begin by speaking to one or more individuals. Because of the nature of his call and assignment from God, this is often the pastor, although it may be another member of the body. The pastor's job is to bear witness to the church about what he senses God is saying".

Met andere woorden: de pastor moet beslissen wanneer God werkelijk spreekt en wanneer niet. Deze leer kan aanslaan bij sommigen die graag willen dat de pastor regeert, of dat de pastor dictatoriaal leidt. Het kan ook aanslaan bij sommige charismatische en Campbellitische [naam voor de leden van de "Kerk van Christus"] groepen die extreme vormen leren van "disciplining" en "sheperding" of "accountability" waarin de pastors of celgroepleiders moeten akkoord gaan met alle levensbeslissingen van hun volgelingen. Blackaby onderwijst niet openlijk zulke systemen van leiderschap, maar zijn leer leent zich beslist om hen te gebruiken (en misbruiken) die voor autoratieve en manipulatieve controlemethodes over de volgelingen zijn. (Misschien is dit de reden voor de populariteit van "Experiencing God weekends" in Jezuietische/Rooms-katholieke kringen?). Tenslotte als God vandaag nog steeds spreekt zoals in oudtestamentische tijden, en het de taak van de leiding is mensen precies te vertellen wat God zegt, maakt dit het een pak makkelijker om de schapen te overtuigen akkoord te gaan met de kerkelijke budgetten, bouwprogramma's, of wat dan ook de leiding wenst voor te stellen (of op te leggen).

Blackaby zou niet alle congregationale stemmingen door de leden willen afschaffen, maar hij ziet degenen die tegen de voorstellen van de leiders stemmen als zijnde "out of touch with God". Deze mentaliteit van "Gods aangestelde leiderschap weet het altijd beter", en niet akkoord gaan is gelijk aan "buiten de wil van God staan", is ook prominent in sekten. Besluitvorming met raadpleging van de congregatie (zelfs over wereldse zaken) wordt ontmoedigd vermits de leiders reeds hebben "aangevoeld" wat Gods wil is (blz. 165):

"In our physical bodies we do not take votes based on majority rule, ignore conflicting senses, or choose to listen only to one sense and ignore the others. To live that way would be very dangerous. Because a church is the body of Christ, it functions best when spiritual leaders and members share what they sense God wants the church to be and do. A church needs to hear the whole counsel of God through its spiritual leaders and members. Then it can proceed in confidence and in unity to do God's will."

Het is belangrijk opnieuw op te merken dat in veel van bovenstaande citaten Blackaby refereert naar mensen die de wil van God "aanvoelen". Verschillende vormen van het woord "sense" (voelen of aanvoelen) verschijnen herhaaldelijk en monotoon, en ze tonen ons dat Blackaby's systeem van Gods wil begrijpen louter subjectief is. Alhoewel God vandaag nog steeds zou spreken zoals in oudtestamentische tijden moeten we er ons niettemin op toeleggen de stem van God "aan te voelen", en de conflicterende "aanvoelingen" uit te sorteren. Waarom zou het voor iedereen nodig zijn om te trachten "aan te voelen" wat God zegt, als Hij toch reeds tot ons zou spreken zoals Hij sprak tot Mozes, Noach, Abraham, enz.?!

Op blz. 37 waarschuwt Blackaby: “*be very careful about claiming you have a word from God*”, maar hij legt nooit bevredigend uit hoe de ware woorden van God uit te sorteren uit de valse woorden van God, behalve misschien tegen het eind van het boek waar hij aan de pastor de rol toeschrijft van getuige aan de kerk van wat God werkelijk zegt. Hij zegt ook:

“*Claiming to have a word from God is serious business. If you have been given a word from God, you must continue in that direction until it comes to pass (even 25 years like Abram)*”.

Met andere woorden, we moeten misschien wel 25 jaar wachten om uit te vissen of de ontvangen openbaring een woord van God is of niet, en tot het uitkomt weten we het niet.

Tenslotte, op blz. 148, Blackaby vertelt ons:

“*If you know that God loves you, you should never question a directive from Him. It will always be right and best. When He gives you a directive, you are not just to observe it, discuss it, or debate it. You are to obey it.*”

[Stichting HeartCry nodigt Blackaby uit!](#)

Ik stem van harte in met deze verklaring met betrekking tot de directieven die we vinden in het geopenbaarde Woord van God, de Bijbel. Maar, dat is het niet wat Blackaby hier zegt. Hij heeft zojuist 148 blz. gespendeerd om ons te leren dat God vandaag nog steeds spreekt, dat Hij nog steeds gedetailleerde instructies geeft, en dat Hij zowel door de kerk als door de Bijbel spreekt. Een verklaring als deze, in de context van de leer dat God tot ons spreekt door de kerk en dat we niet de optie hebben te nee te zeggen, stelt mensen bloot aan manipulatie en totale controle door het kerkleiderschap. Dit kan misschien niet Blackaby's bedoeling zijn, maar het potentieel is voor iemand zeker aanwezig om deze leer aan te wenden om macht en controle te verwerven over zijn volgelingen.

Met miljoenen exemplaren van Blackaby's boek in circulatie, en met miljoenen baptisten en anderen die zijn werkboek zorgvuldig bestudeerden, gewoonlijk in een congregatieve setting, onderkennen wij de impact van Blackaby's theologische zienswijzen. Hoe moeten fundamentalisten daarop reageren?

Ten eerste: wij moeten krachtig de overtuiging bevestigen dat Gods bijzondere openbaringen aan de mens gecompliceerd werd in de Oude en Nieuwe Testamenten, en dat God niet langer Zichzelf openbaart aan de mens op dezelfde wijze als Hij deed in de Bijbel.

Ten tweede: wij moeten de principes bevestigen van christelijke vrijheid zoals geleerd door de apostel Paulus, en niet de indruk geven dat christenen slechts één optie hebben voor elke beslissing in het leven die zou vallen binnen de wil van God. Zulke leer impliceert de nood aan continue openbaring van God om ons Zijn volmaakte wil te tonen voor elke situatie, en het doet de vraag rijzen hoe wij mogelijkwijs deze nieuwe openbaring van God kunnen verkrijgen. Voor hen die denken in zulke termen staat Blackaby klaar met het antwoord. Is zijn antwoord een Schriftuurlijk en praktisch antwoord? Niet naar het oordeel van onderhavige recensent.

Lees ook: *Experiencing God* van Henry Blackaby en Claude V. King: [DOC](#) of [PDF](#)

Problemen met persoonlijke woorden van God: [DOC](#) of [PDF](#)

A critique of *Experiencing God*: [DOC](#) of [PDF](#) (🇬🇧)

[Onbijbelse leringen over gebed en God ervaren - Hoe mysticisme christenen misleidt](#) (🇩🇪; 🇬🇧)